

МЕДИЧНА КАДЕМІЯ

№ 17 (610)
ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА 1997 РОКУ
6 вересня 2024 року

МАТРИКУЛЯЦІЯ

СТУДЕНТИ: ПОГЛЯД ЗБЛИЗЬКА

ВІТАЄМО ПЕРШОКУРСНИКІВ У НАШІЙ УНІВЕРСИТЕТСЬКІЙ РОДИНІ!

«Присягаю, що служіння медицині та фармації, які зберігають людині здоров'я і працездатність, буде основою мого життя», – мовили суголосно першокурсники, яких зібрала першого дня вересня затишна актовна зала, де відбулася матрикуляція студентів Тернопільського національного медичного університету ім. Івана Горбачевського.

Для кожного факультету посвята відбувалася окремо, оскільки через повномасштабну російсько-українську війну вже третій рік поспіль доводиться відмовлятися від великих традиційних урочистостей. Тож того дня актовна зала адмінкорпусу почергово вітала нових представників кожного факультету нашого університету, лише першокурсники-фармацевти зустрілися зі своїм деканом Дмитром Коробком у приміщенні фармацевтичного факультету, що впродовж кількох наступних років стане для них рідним.

ного терміну навчання стоматологічного факультету, який, до слова, цього року відзначає ювілей: 1 вересня 20 років тому почали навчання на факультеті перші студенти. Декан стоматологічного факультету, доцентка кафедри терапевтичної стоматології Світлана Бойцанюк, виступаючи з вітальним словом, зокрема, зауважила: «Повторю слова першої строфи гімну нашого університету: «Обрали ми за розумом і серцем Тернопільський медуніверситет». Ви не лише обрали університет, ви стали на стежку здо-

Юлія ЛЕОНТЬЄВА – студентка шостого курсу медичного факультету.

Стор. 6

Хвилиною мовчання кожен факультет вшанував пам'ять загиблих Героїв, які віддали свої життя за свободу та незалежність України. Серед них – 15 випускників ТНМУ. Вічна пам'ять кожному з них! Вічна пам'ять Героям!

Декани вітали нове поповнення, представляли першокурсникам свою команду, яка ознайомлювала їх з організацією навчального процесу, відповідали на запитання. Кожен першокурсник отримав матрикулярну книжку, дізнавшись, що впродовж навчання всі студенти повинні мати в ній відмітки про те, що вони оволоділи певними практичними навичками. Першими матрикулярні книжки вручили студентам, які набрали найвищий бал при складанні НМТ.

Насамперед в актовій залі вітали студентів 1-го курсу та 2-го курсу скороче-

буття своєї майбутньої омріяної професії. Пам'ятайте про цю клятву».

Світлана Іванівна розповіла про численні можливості всебічної реалізації для студентів в нашому університеті – у творчості, спорті, долученні до волонтерства. Втім, наголосила, найперше та основне завдання студентів – це навчання й щоденна наполеглива праця, без якої неможливо досягти добрих результатів.

«Відсьогодні ви стали повноправними членами великої студентської спільноти одного з найкращих закладів вищої освіти, – привітав студентів декан медичного факультету, професор Петро Лихацький. – На вас чекає цікаве та насичене студентське життя й лише від ваших прагнень і знань залежатиме, чого ви досягнете у майбутньому».

(Продовження на стор. 2)

У НОМЕРІ

Стор. 3

ВІДБУЛОСЯ ЗАСІДАННЯ КОНФЕРЕНЦІЇ ТРУДОВОГО КОЛЕКТИВУ

Традиційно наприкінці серпня, напередодні початку нового навчального року відбулося спільне засідання конференції трудового колективу та вченої ради ТНМУ. На захід прибули 168 делегатів. Щоб провести його належним чином, шляхом відкритого голосування обрали мандатну та лічильну комісії, які визначили легітимність засідання й провели підрахунок голосів для затвердження певних рішень.

Стор. 4-5

ДОЦЕНТКА ОКСАНА ОСТРІВКА: «МОЄ ЗАХОПЛЕННЯ – ЦЕ УЛЮБЛЕНА РОБОТА»

Цього разу гостею нашої «Вітальні» є авторитетна науковиця, людина великої душі та з готовністю допомогти за будь-якої ситуації студентам і колегам, доцентка кафедри медичної біохімії Оксана Острівка. Спілкувалася з нею про все: чому вирішила стати біологинею, як прийшла в наукову родину, улюблені місця відпочинку, нинішніх студентів і рідних її серцю людей.

ВІТАЄМО ПЕРШОКУРСНИКІВ У НАШІЙ УНІВЕРСИТЕТСЬКІЙ РОДИНІ!

(Закінчення. Поч. на стор. 1)

Звертаючись до молоді, декан медичного факультету зауважив, що вона обрала дуже престижний та водночас дуже відповідальний фах, для здобуття якого потрібно впродовж років отримувати знання у стінах нашого університету, щоб стати не лише конкурентоспроможними фахівцями, а й досягти успіху, рятувати життя людей, щастя сімей та, власне, бути елітою нашої держави. «Працюйте наполегливо, адже ваші зусилля в подальшому принесуть користь вам і користь державі. Пам'ятайте: всі перешкоди долаються силою знань», – наголосив Петро Лихацький.

Гарант освітньо-професійної програми «Лікувальна справа» за шифром 222 «Медицина», завідувачка кафедри фармакології з клінічною фармакологією, професорка Олександра Олещук мовила, що вибір професії лікаря покладає велику відповідальність. «На державну форму навчання цього року виділено значну кількість і коштів, і місць, – розповіла вона. – Це зумовлено тим, що

Першокурсник Богдан ВОЛИНЕЦЬ і декан стоматологічного факультету Світлана БОЙЦАНЮК

Україна нині потребує висококваліфікованих молодих лікарів. І ми всі разом старатимемося, щоб ви здобули всі необхідні вміння й навички».

Окремо провели урочисту матрикуляцію для першокурсників за чотирма освітніми програмами – «Терапія та реабілітація», «Громадське здоров'я», «Ме-

неджмент в охороні здоров'я», «Протезування-ортезування».

«Основний принцип навчання в нашому університеті – студентсько-центристський, що дає можливість забезпечити студентам відчуття гідності, долучитися до найкращих стандартів у галузі науки, практики, до моральних цінностей нашого суспільства, – сказав гарант освітньо-професійної програми за першим бакалаврським рівнем вищої освіти

«Терапія та реабілітація», завідувач кафедри медичної реабілітації, професор Ігор Мисула. – Ви обрали дуже перспективну спеціальність «Реабілітація», що зараз стрімко розвивається в усьому світі». Ігор Романович зауважив, що нині без реабілітації повноцінне відновлення здоров'я просто неможливе. Зокрема, фізичний терапевт – це той спеціаліст, який дарує пацієнту якість життя. Тож перед студентами, які обрали цей напрям, відкриваються доволі широкі перспективи.

Студентів привітали також гарант освітньо-професійної програми за другим магістерським рівнем вищої освіти «Терапія та реабілітація», доцент Юрій Завіднюк, гарант освітньо-професійної програми «Громадське здоров'я», завідувачка кафедри громадського здоров'я, професорка Наталія Теренда, гарант освітньо-професійної програми за спеціальністю «Протезування-ортезування», професорка Тетяна Бакалюк, гарант освітньо-професійної програми «Менеджмент в системі охорони здоров'я», доцентка Людмила Троценкова. Варто зауважити, що дві останні

серед згаданих професійних програм – нові, які цього року в нашому університеті вперше ліцензовані та відкрито.

«Наша нація надзвичайно мудра, сильна, потужна, стійка та освічена. Я пишаюся тим, що

Світлана Даньчак. – У кожному з вас є той неоціненний потенціал, який ми разом намагатимемося розкрити, адже ніхто не зможе так оцінити дитину, як любляче батьківське серце. Ось і наші викладачі, немов батьки,

саме сьогодні в цьому залі ті, хто прийняв рішення залишитися в нашій країні, отримати тут знання та працювати на благо нашої рідної землі, – звернулася до студентів директорка ННІ медсестринства, доцентка

будуть ставитися дещо суворо, аби не дозволити вам розслабитися, але з великою любов'ю та пошаною, щоб надихнути вас на ваш освітній шлях».

Гарант освітньо-професійної програми «Парамедик», професор Арсен Гудима від імені кафедри екстреної та симуляційної медицини привітав першокурсників, наголосивши, що велику частину навчального часу вони проведуть в Центрі симуляційного навчання нашого університету, який є одним з найкращих в Україні.

Гарант освітньо-професійної програми «Сестринська справа» першого бакалаврського рівня вищої освіти, доцентка Юлія Данилевич привітала нове поповнення в нашій університетській родині, зауваживши, що медсестри – величезна рушійна сила у боротьбі за здоров'я нашої нації: «Обіцяємо вам непростий шлях, адже знання завжди добуваються

Першокурсниця медфакультету Валентина ТУМАНОВА з матір'ю – лікаркою-онкологією Оксаною ТУМАНОВОЮ

дуже складно, та ми завжди будемо поруч», – мовила вона.

Теплі слова підтримки своїм молодшим колегам висловили представники менторського корпусу університету, а весь педагогічно-викладацький колектив побажав їм, попри все, не забувати, що студентські роки – найкращі роки у житті кожного. Нехай вони для наших першокурсників будуть цікавими, яскравими, плідними та натхненними на шляху в здобутті омріяної професії!

**Мар'яна ЮХНО-ЛУЧКА
Світлини Яніни ЧАЙКІВСЬКОЇ**

ВІДБУЛОСЯ ЗАСІДАННЯ КОНФЕРЕНЦІЇ ТРУДОВОГО КОЛЕКТИВУ

Традиційно наприкінці серпня, напередодні початку нового навчального року відбулося спільне засідання конференції трудового колективу та вченої ради Тернопільського національного медичного університету ім. Івана Горбачевського. Відкриваючи засідання, голова профспілкового комітету університету, професор Петро Лихацький побажав присутнім, щоб новий навчальний рік приніс нові звершення, наукові досягнення та закарбувався у пам'яті миром і перемогою. На конференцію прибуло 168 делегатів. Щоб провести її належним чином, шляхом відкритого голосування обрали мандатну та лічильну комісії, які визначили легітимність засідання й провели підрахунок голосів для затвердження певних рішень.

«Вітаю весь колектив університету з початком навчального року. Нехай новий рік принесе всім нам задоволення від нашої

Ректор ТНМУ, професор Михайло КОРДА

вич Завіднюк, Віталій Михайлович Тераз. Грамотами від обласної ради нагороджені Андрій Степанович Сверстюк, Світлана Олексіївна Росоловська, Андрій Ярославович Господарський. Цінний подарунок від міського голови Тернополя отримала Ірина Мирославівна Сарапук.

Ректор Михайло Корда вручив також дипломи доктора філософії Ірині Михайлівні Іванчук, яка виконала дисертацію у нашому університеті за спеціальністю «Медицина»; Степановичу Божику – відповідно до освітньо-наукової програми «Стоматологія»; Михайлові Павловичу Бабію – відповідно до освітньо-наукової програми «Медицина».

Диплом доктора наук отримала Ірина Михайлівна Галабіцька, яка захистила дисертацію за спеціальністю «Внутрішні хвороби». Вчене звання професора присвоєно Юрію Любомировичу Бандрівському (кафедра дитячої стоматології) та Ірині Іванівні Камишній (кафедра медичної реабілітації). Вчене звання доцента присвоєно Яні В'ячеславівні Рогальській (кафедра дитячих хвороб з дитячою хірургією).

Після урочистої частини з доповіддю про «Підсумки діяльності університету за 2023-2024 н. р. і чергові завдання на новий навчальний рік» виступив ректор університету, професор

Шульгай й проректор з науково-педагогічної роботи та соціальних питань, професор Олег Слабий. Інформацію про прийом студентів на 1-ий курс 2024-2025 н. р. надав відповідальний секретар приймальної комісії, доцент Ігор Драч. Як розповів Ігор Дмитрович, подання заяв для випускників коледжів і шкіл тривало з 19 до 31 липня, на магістерські програми – з 1 до 22 серпня. За цей період до нашого університету було подано 3900 заяв. Незважаючи на те, що це менше, ніж у попередній рік, утім, четверту позицію і за кількістю поданих, і за кількістю зарахованих заяв ТНМУ зберігає. Відповідно до наказу МОЗ затвердженого плану цього року максимальний обсяг державного замовлення до нашого університету становив 455 місць (торік це було 401 місце). На навчання зараховано 697 студентів (торік – 845). Їхня кількість зменшилася передусім через те, що непроста ситуація склалася зі вступом на спеціальність «Фармація, промислова фармація», конкурсний бал для якої зріс до 150 балів, унаслідок цього на фармацевтичному факультеті цього року лише 14 першокурсників. Відповідно до правил прийому 2 вересня оголошено додатковий набір на всі спеціальності. Для випускників шкіл

Проректор з наукової роботи, професор Іван КЛІЩ

Михайло Корда. Нагадаємо, що у попередньому числі «Медичної академії» вся робота університету за минулий рік детально викладена у звіті очільника вишу.

На початку доповіді учасники конференції згадали працівників університету, які відійшли у засвіти впродовж минулого навчального року, а також вшанували пам'ять випускників ТНМУ, які загинули на російсько-українській війні.

Зі співповідями виступили проректор з науково-педагогічної роботи, професор Аркадій

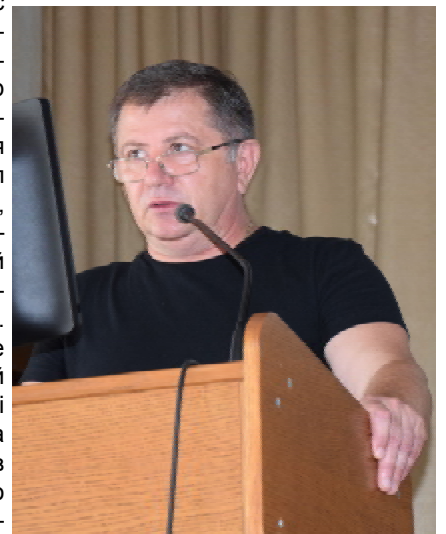
Проректор з науково-педагогічної роботи, професор Аркадій ШУЛЬГАЙ

Шульгай й проректор з науково-педагогічної роботи та соціальних питань, професор Олег Слабий. Інформацію про прийом студентів на 1-ий курс 2024-2025 н. р. надав відповідальний секретар приймальної комісії, доцент Ігор Драч. Як розповів Ігор Дмитрович, подання заяв для випускників коледжів і шкіл тривало з 19 до 31 липня, на магістерські програми – з 1 до 22 серпня. За цей період до нашого університету було подано 3900 заяв. Незважаючи на те, що це менше, ніж у попередній рік, утім, четверту позицію і за кількістю поданих, і за кількістю зарахованих заяв ТНМУ зберігає. Відповідно до наказу МОЗ затвердженого плану цього року максимальний обсяг державного замовлення до нашого університету становив 455 місць (торік це було 401 місце). На навчання зараховано 697 студентів (торік – 845). Їхня кількість зменшилася передусім через те, що непроста ситуація склалася зі вступом на спеціальність «Фармація, промислова фармація», конкурсний бал для якої зріс до 150 балів, унаслідок цього на фармацевтичному факультеті цього року лише 14 першокурсників. Відповідно до правил прийому 2 вересня оголошено додатковий набір на всі спеціальності. Для випускників шкіл

подання заяв триватиме з 9 до 22 вересня, на магістерські програми – з 2 до 15 вересня. Ігор Драч подякував усім викладачам університету, які були залучені до профорієнтаційної роботи, зауваживши, що учні, наші потенційні вступники, завжди дуже позитивно відгукуються про зустрічі, які проводить колектив ТНМУ.

Питання щодо «Затвердження планів роботи вченої ради, ректорату, деканатів, наукового відділу, комісій, комплексу заходів щодо організації навчального процесу в 2024-2025 н. р.» розкрив проректор з науково-педагогічної роботи, професор Аркадій Шульгай.

У дистанційному режимі члени вченої ради нашого університету заслухали доповідь і провели активне обговорення з численними запитаннями роботи «Регенеративні та клінічні тех-

Проректор з науково-педагогічної роботи та соціальних питань, професор Олег СЛАБИЙ

нології в лікуванні ушкоджень опорно-рухового апарату у військовослужбовців», яку представив колектив авторів Державної установи «Інститут травматології та ортопедії НАН України». Роботу одноголосно рекомендували на подання для здобуття Національної премії України імені Бориса Патона 2024 року.

На завершення конференції проректор з наукової роботи, професор Іван Кліщ і проректор з науково-педагогічної роботи, професор Аркадій Шульгай також доповіли про поточні справи.

Опісля викладачі й усі працівники ТНМУ мали можливість взяти участь у Святій Літургії за мир в Україні та успішний навчальний рік, яку для колективу нашого університету в Архікатедральному соборі Непорочного зачаття Пресвятої Богородиці провів архієпископ Тернопільсько-Зборівський, владика Василій Семенов.

**Мар'яна ЮХНО-ЛУЧКА
Світлина Миколи ШОТА**

Голова профспілкового комітету університету, декан медичного факультету, професор Петро ЛИХАЦЬКИЙ

роботи, мир і перемогу Україні», – звернувся до учасників конференції ректор Тернопільського національного медичного університету ім. Івана Горбачевського, професор Михайло Корда, виконавши перед основною частиною засідання прийомну місію – вручення грамот і нагород до Дня медичного працівника тим, хто з певних причин не зміг наприкінці липня прийти, щоб їх отримати.

Отож грамоти від департаменту охорони здоров'я Тернопільської обласної військової адміністрації отримали Галина Андріївна Павлишин, Олександра Михайлівна Олещук, Марія Іванівна Марущак, Дмитро Вікторович Вакулєнко, Юрій Вікторо-

Голова лічильної комісії, завідувачка кафедри іноземних мов, професорка Надія ФЕДЧИШИН

Відповідальний секретар приймальної комісії, доцент Ігор ДРАЧ

Цього разу гостею нашої «Вітальні» є авторитетна науковиця, людина великої душі та з готовністю допомогти за будь-якої ситуації студентам і колегам, доцентка кафедри медичної біохімії, заступниця директора навчально-наукового інституту фармакології, гігієни та біохімії ім. М.П. Скакуна Оксана Острівка. Вона – авторка та співавторка понад 88 навчально-методичних і наукових статей, однієї монографії та 8 посібників з біохімії. В нашому університеті Оксану Іванівну знають ще й як активну членкиню профспілкового комітету, багато років вона працювала в приймальній комісії. Спілкувалася з нею про все: чому вирішила стати біологинею, як прийшла в наукову родину, улюблені місця відпочинку, нинішніх студентів і рідних її серцю людей. Зі спогадів про дитинство розпочалася наша розмова.

«НЕ ЗАБУВАЙ, ЯКОГО РОДУ»

– Оксано Іванівно, може помандруємо трішки в часі й ви пригадаєте свої роки дитинства, сім'ю, в якій виростили?

– Народилася в місті Улан-Уде, це російська федерація, столиця республіки Бурятія, там, власне, й познайомилися мої батьки. Тато – Калиняк Іван Дмитрович. Його ще маленьким виселили в ті краї разом з «неблагонадійними» батьками. Мешкали вони у селі Сороцьке тодішнього Теребовлянського району. Радянська влада покарала їх фактично нізащо – в їхньому селі застрілили голову сільської ради, а вбивця замітав сліди через їхнє подвір'я, що

брат. Батьки вчили нас завжди триматися купи, цінувати один одного, шанувати й не забувати, звідки наше коріння та якого ми роду. Гадаю, що цей заповіт кожен з нас проніс крізь усе життя.

– Які найяскравіші спогади дитячих років збереглися в пам'яті?

– Усе моє дитинство минуло у селі Сороцьке колишнього Теребовлянського району, куди переїхали згодом батьки, тобто на свою історичну батьківщину. У нас була дуже любляча сім'я й усім, що досягла, я зобов'язана татові та мамі, які мали багато сільської роботи, були завжди в клопоті, але діти для них – понад усе. Ми зростали в любові. Тато працював інженером

Оксана КАЛИНЯК (Острівка) село Сороцьке (1963 р.)

засвідчила в письмовій формі найближча сусідка. Цього було достатньо, аби сім'ю з двома дітьми відправити в далекі краї. У мами дещо інша історія, але також доволі трагічна. Її сім'ю виселили з Рівненщини. Дідусь Волинець Парамон Данилович був прихильником УПА. В його хаті на хуторі часто переховувалися українські націоналісти, а він допомагав їм й, очевидно, хтось доніс у радянські органи влади. Ще одна причина, чому позбавили батьківщини – мали велику садибу, реманент, чималу господарку, на якій працювали наймані робітники, тож вважалися куркулями. Спочатку дідусь забрали до в'язниці у Воркуті, де він провів 9 років, щоправда, його згодом реабілітували, але весь термін відбув, як мовиться, від дзвінка до дзвінка. Сім'ю ж виселили. Тому мої тато та мама виростили на чужині, знайшли один одного в Улан-Уде, де й створили власну родину. У нас була велика дружна сім'я – три сестрички та один

у колгоспі, мама – продавчиною у сільмазі. Отож робочі дні всі були зайняті, а вихідні – це вже наші. Вони намагалися нас кудись повезти, щоб ми щось цікаве побачили, відкривали нам цей прекрасний світ, наскільки це було можливим. Чомусь згадалися часи, коли тато їздив у відрядження. Кожного разу ми дуже чекали на його повернення, бо знали, що смаколики, солодощі обов'язково будуть, з порожніми руками він ніколи не повертався. Якось поїхав за деталями до сільськогосподарської техніки аж у Москву, це було перед посівною, а звіди привіз нам велику валізу апельсинів і цукерок. У селі ні помаранчів, ні шоколадних цукерок ніхто в очі не бачив, а ми смакували ще, напевно, з місяць – розглядали яскраві обгортки, вдихали запах екзотичних в ті часи фруктів. Тато завжди хотів нас чимось потішити. Якось однієї погожої днини зібрав нас – і гайда в обласний центр, до Тернопільського ставу на водну

Доцентка Оксана ОСТРІВКА:

«ЗАКІНЧИЛА СІЛЬСКУ ШКОЛУ, АЛЕ МАЛА ҐРУНТОВНІ ЗНАННЯ»

– На біофак батько порадив вступати?

– Ні. Нас батьки ніколи ні до чого не змушували. Сестрі подобалася мова та література – будь ласка, вступай на філологічний. Мене захопила у старших класах хімія та біологія, тож тато і мама підтримали мою пристрасть. Узагалі все розпочалося ще десь з восьмого класу, коли я почала займа-

ти привозі місця з хімії та біології в районних, обласних олімпіадах. Звісно, займалася зі своєю вчителькою біології Олександрою Павлівною значно більше, ніж інші учні. До слова, в нашій студентській групі я одна була з Тернопільщини, інші переважно зі Львова або ж Львівської області. Закінчила сільську школу, але мала ґрунтовні знання, то це й могла гарну конкуренцію львів'янам скласти, але я, навпаки, часто допомагала їм з біології, англійської мови. Викладачі нас заточували на те, що в майбутньому ми станемо науковцями, й справді, після закінчення мало хто йшов працювати в школу, більшість в науково-дослідні інститути, на викладацьку роботу. Нас у групі

прогулянку. Наближається до причалу теплохід, у радянські часи він один лише ходив, брат і сестрички проходять на борт, а я, як мене й вчили вдома, пропускаю старших – групу американських українців зі США. Всі зайняли свої місця на борту, а я ще на кілька хвилин затрималася, загаїлася біля берега, дуже хотіла на диких качок подивитися. Дивлюся, а теплохід починає відчалювати, за кілька хвилин ген-ген від берега. Я в паніці, гадала, що пішла нанівець моя прогулянка. Але тато не розгубився: через кілька хвилин почула голос з радіорубки: «Оксано Калиняк, заходьте на борт». Як з'ясувалося згодом, тато домовився з капітаном, щоб він зійшов з курсу і повернувся за мною. Я була в захопленні від побаченого, а опісля ми з татом підійшли в капітанську рубку та подякували за таку послугу, я була дуже розчувлена. Взагалі ж тато був надзвичайно комунікабельною людиною, дуже легко сходилися з різними за характером людьми, як кажуть, умів знайти з усіма спільні точки дотику. Ніколи не впадав у відчай, навпаки, сконцентровано зусилля й це допомагало йому в критичних ситуаціях. Інший сидів би та чекав, а він швидко зорієнтувався у ситуації й навіть зумів курс теплохода змінити заради своєї доньки. Цю батьківську відданість та любов я відчувала завжди. Запам'ятала його шляхетною, доброю та невтомною людиною. І безмежно вдячна татові, що вчив мене дивитися на цей світ широко розплющеними очима, пізнавати незвідане, долати труднощі та докладати зусиль, щоб усе задумане сповнювалося. Помер він від третього інфаркту, практично за кілька хвилин, у лікарні, фахівці нічого не могли вдіяти, я навчалася тоді на п'ятому курсі біологічного факультету Львівського університету ім. Івана Франка.

на договірну тему, відтак ми мали невеличкий підробіток.

– Чим ще запам'яталися студентські роки?

– Студентське життя залишило незабутні спогади. Всі, хто навчався на біологічному факультеті, знають, що літні студентські практики – це вир відчуттів, вражень та екстремальних подій. Скажімо, на першому курсі – практика з ботаніки та зоології на Закарпатті, факультет там мав свій стаціонар. Спочатку ми разом з викладачкою їхали потягом до станції Кваси, а далі пішки підіймалися вглиб Карпат, тобто на місце дислокації. Спали на підлозі, готували їсти на дровах. Якось прийшли з лісу, а пічки немає – розвалилася. Але наші хлопці виявилися ще й гарними майстрами – вмиль все відлагодили й ми взялися до приготування страв. Не знаю, як нинішні студенти це сприймали б, але ми не відчували жодного дискомфорту, навпаки, заряджалися емоціями на увесь рік. Після другого курсу практика відбувалася вже у Шацьку, там на озері Пісочне був розташований ще один, але вже більш сучасний факультетський стаціонар. Я, як завжди, була відповідальною за кухонні справи, їздила разом з подругами закуповувати продукти у Шацьк, а потім по черзі з дівчатами готували. До слова, на цій території є велика кількість рослин, занесених до Червоної книги, й ми їх вивчали. Дуже цікавою була наукова практика після третього курсу, яку я проходила в рибному господарстві на Бурштинській ГЕС, вивчала вплив радіації на

Оксана ОСТРІВКА з колективом кафедри біохімії (1992 р.)

було дуже мало, лише дев'ятеро. На четвертому курсі я обрала спецкурс «Біофізика», доволі складний. Але він мені чомусь доволі легко давався і я отримувала навіть підвищену стипендію. Керівник курсу, а згодом й моєї дипломної роботи Ярослав Іванович Олійник, очевидно, оцінив мої здібності та старанність і влаштував мене та ще двох студентів

організм риб, опромінювала ікру, занотовувала та аналізувала необхідні для цього дослідження показники. У студентські роки також проявилися й мої творчі здібності. Якось вирішила піти на прослуховування до відомого в ті часи на всю Україну студентського хору «Черемош» – і уявіть мене взяли. Це дуже потужний колектив,

«МОЄ ЗАХОПЛЕННЯ – ЦЕ УЛЮБЛЕНА РОБОТА»

який нараховував загалом 300 осіб з великою інструментальною, хороваю групою та танцюристами. Об'їздила з цією командою чимало країн Східної Європи, тоді відомі артисти не могли потрапити на зарубіжні гастролі, а ми побували в Польщі, Болгарії, Чехословаччині, Угорщині й, звісно, мали концерти в Україні. Пригадалося, як наші хористи поверталися після репетицій додому, вже добре розспівані, було це о 22 годині. Спочатку їхали трамваєм до останньої зупинки, далі йшли пішки й співали у весь голос так, що луна йшла, а мешканці мікрорайону Майорівка, де були наші гуртожитки, вже нас чекали. Зус-

1986-1987 роках завод виконував договірну науково-дослідну роботу з кафедрою медичної біохімії, яку очолював в ті роки професор Ярослав Іванович Гонський. Так ми познайомилися. З'явилася нова договірна тема з вивчення ентеросорбенту «Оксисорб» і він запросив мене взяти участь у науково-дослідницькому проекті. А я ніби й чекала на це, бо давно мріяла про наукову роботу. Відтак 2 січня 1988 року стала молодшим науковим співробітником у науковому проекті, яким керував Ярослав Іванович Гонський. З цього й розпочався мій шлях у ТНМУ та наша багатолітня наукова співпраця. Але після розпаду ссрф фінансування цих договірних тем завершилося й з наукових співробітників ми стали старшими лаборантами кафедри біохімії.

– Не було розчарування, смутку, що доля посміхнулася, а потім ніби й відвернулася від вас?

– Знаєте, я настільки ввійшла тоді в цей командний ритм, влилася в колектив, захопилася науковою працею, що навіть про це й не думала. І розчарування точно не було. Навпаки, дякую долі, що зустріла тут Ярослава Івановича, який згодом став науковим керівником моєї кандидатської дисертації. Він зростає

цілу плеяду тоді ще молодих вчених-біохіміків, а нині відомих науковців, це – професори Іван Миколайович Кліщ, Михайло Михайлович Корда, Світлана Романівна Підручна, Людмила Степанівна Фіра. Ми і науку активно просували, і організовували гарне дозвілля у вільну хвилину. Користуючись нагодою, хочу висловити велику вдячність кафедральним колегам, науковцям старшого покоління, які гостинно зустріли нас, викладачів-початківців, у всьому допомагали, піклувалися, ділилися педагогічним досвідом. Доцентки Наталя Павлівна Саюк, Любов Мирославівна Рубіна, Галина Григорівна Шершун – корифеї нашої кафедри й водночас щирі, доброзичливі та надзвичайно турботливі люди.

«МІЦНІ ЗНАННЯ З БІОХІМІЇ – ЦЕ ЗАПОРУКА УСПІХУ ЛІКАРЯ»

– Але часи змінюються й нині ви вже самі в ролі наставниці студентської молоді. Як за-

охочуєте до непростой для сприйняття студентами дисципліни?

– Завжди кажу студентам, що міцні знання з біохімії – це запорука вашого успіху як лікаря, бо ж ми вивчаємо всі біохімічні

Оксана ОСТРІВКА проводить лабораторні заняття з іноземними студентами (2020 р.)

показники організму, які необхідні для успішного лікування пацієнта. Викладачі нашої кафедри активно працюють зі студентами, магістрами. Наприклад, цього року успішно захистила наукову роботу магістрантка фармацевтичного факультету Наталя Двудіт щодо стану білкового обміну за дії важких металів. Під моїм керівництвом вона проводила дослідження на піддослідних тваринах щодо ураження їх організму нітратами, нітратами та солями кадмію. Зрозуміло, що й людський організм теж потерпає від цих речовин. Але тут можна поставити запитання: а в який спосіб ми нагромаджуємо в своєму організмі, скажімо, солі кадмію? А дуже просто. Цигарковий дим, вихлопні гази від автомобілів, акумуляторів, які в нинішні часи на вулицях практично на кожному кроці – це і є кадмій, який нас отруює. Зауважу, що кадмій не розщеплюється в землі впродовж 100 років. У людському ж організмі він нагромаджується в печінці, легенях та інших органах й спричиняє важкі патологічні процеси. Нітрати та нітрити – це відповідно ранні овочі та вуджені продукти, які ми так любимо та які шкідливі для нашого організму, бо містять ці речовини. Не буду вдаватися в подробиці, але ми підтвердили результати цієї роботи рекомендаціями до клінічного застосування. Сподіваюся, що наші дослідження розширять можливості сучасного лікування багатьох недуг, спричинених дією цих речовин.

Щодо моєї педагогічної діяльності, то вже багато років я маю кураторські групи. У мене достатній досвід цієї діяльності. Намагаюся вникати і в навчання, і в повсякденне життя мо-

лоді. Потрібно вчасно скерувати, допомогти, особливо в нинішні часи, коли маємо багато внутрішньо переміщених сімей, дітей-сиріт, напівсиріт. Дуже полюбують мої студенти поїздки, екскурсії, бо це завжди весело, цікаво, захопливо.

Це найкращий спосіб пізнати один одного, світ, розширити свій кругозір. Особливими є екскурсії до музею Івана Горбачевського у с. Зарубинці. Вважаю, що кожний студент – майбутній лікар повинен побувати в музеї-садибі вченого, чия ім'я

така, що, напевно, найкращої в усьому світі не знайти.

– Ваш чоловік поділяє ваше захоплення?

– Орест не лише поділяє мої улюблені заняття, але й надихає. Познайомилися, до речі, ми у моєї подруги на дні народження й вже 28 років разом. Побували чи не в усіх куточках Закарпаття, часто відвідуємо термальні води, мінеральною водою оздоровлюємося, лікуємося природними методами.

– Що потрібно, на ваш погляд, аби в душі було завжди комфортно?

– Не тримати образи на людей. Бо ж трапляється, коли хтось «нерівне» слово сказав, чи ще гірше – образив, і людина нервує, злиться, замикається у собі. Треба прощати, а якщо не виходить, то вчитися й тоді життя буде радісним. Нам, наприклад, надають душевної сили наші студенти, вони молоді, активні, з гарним почуттям гумору – й ми молодіємо душою разом з ними.

– Що може зробити ваш день?

– Та будь-що, навіть якась дрібничка, яка для когось незначна, але для мене важлива. Скажімо, чоловік приготував каву, як він це вміє. Він знає, що я і капучино з різними смаками люблю, то чому б мене не потішити. Ось і настрої гарний на увесь день.

– У чому сенс життя, як гадаєте?

– Суть життєвого шляху кожного з нас – нести у світ щось добре, позитивне, те, що зро-

Оксана ОСТРІВКА з чоловіком Орестом під час відвідин родини в Канаді (2012 р.)

тричали з радістю, дарували оплески, дякували за пісні. Це було так зворушливо.

«ДЯКУЮ ДОЛІ, ЩО ЗУСТРИЛА ПРОФЕСОРА ЯРОСЛАВА ГОНСЬКОГО»

– Як розпочалася ваша наукова діяльність?

– Після закінчення вишу мене скерували на роботу у середню школу в районі Нестеров, зараз цьому місту повернули його давню назву Жовква. Це неподалік Львова. Попрацювала там рік і вирішила переїхати ближче до мами, бо тато помер, сестричка ще неповнолітня була, тож потребували підтримки. Знайшлося місце праці на Тернопільському заводі безалкогольних напоїв у біохімічній лабораторії. Тоді завод дуже активно працював, пригадуєте популярні напої «Тархун», «Байкал», «Ситро», а ще варили квас, оцет виготовляли. Нашим завданням було стежити за якістю води та контролювати біохімічні показники напоїв. У

носить наш університет. Коли я була студенткою, то це ім'я замовчувалося радянською владою, тому ми нічого про нього не знали, хоча він зробив відкриття світового масштабу – вперше у світі пояснив причини виникнення подагри, синтезував сечову кислоту з гліцину, що до того не вдавалося нікому, відкрив фермент ксантиноксидазу та зробив багато інших відкриттів. Тому відкриваю для них це славетне ім'я, як для мене та для нашого вишу, зробив це колись професор Ярослав Іванович Гонський. Дуже пишаюся тим, що побувала на стажуванні в Карловому університеті, ректором якого свого часу був Іван Якович. Побачила, як чеські науковці шанують ім'я нашого видатного земляка – на кожному поверсі університету є бюст Івана Горбачевського, на кафедрі біохімії височіє його великий постамент, а в центрі Праги постав м'ятник Іванові Горбачевському, біля якого завжди живі квіти.

«ДУШЕВНИХ СИЛ НАДАЮТЬ НАШІ СТУДЕНТИ»

– Розкажіть про власні захоплення.

– Моє найбільше захоплення – то робота, а всі інші якимось вже вирощування квітів, городніх культур і, звісно, подорожі. Якщо раніше часто мандрувала закордонням, то зараз – Україною. Часто буваю на Закарпатті, яке полюбила всією душою, там у мене багато друзів, а природа

Оксана ОСТРІВКА разом зі студентами медичного факультету проводять «Горбачевські читання» (2015 р.)

бити життя людей кращим. Без комфорту та злагоди в родині теж не буде жодного сенсу, бо навіщо тоді «пусті» стосунки. Тому маємо зрощувати наше толерантне ставлення один до одного скрізь – у колективі, сім'ї, на вулиці, у супермаркеті, тобто створювати навколо себе атмосферу добра.

– Про що ваші мрії?

– Щоб закінчилася нашою Перемогою велика війна й українські захисники повернулися до своїх родин. Бачу Україну вільною, незалежною та процвітаючою державою.

Лариса ЛУКАШУК

ЮЛІЯ ЛЕОНТЬЄВА: «НАУКА ДЛЯ МЕНЕ Є СУСПІЛЬНИМ РУШІЄМ»

Серед найзаповітніших професійних мрій студентки шостого курсу медичного факультету Юлії Леонтьєвої – зробити значимий внесок у здоров'я суспільства. «Хотіла б все те, що в мене вкладали сім'я, держава, примножити та максимально віддати іншим», – мовить вона.

– Юліє, з яким настроєм почали перші кроки як шестикурсниці?

– Як писав Олександр Олесь, з журбою радість обнялась. З одного боку, мені дуже радісно зустрітися з усіма одногрупниками, знову поринути в ритм активного студентського життя. Я дуже чекала на цей час, на навчальну програму шостого курсу, адже це вже за крок від справжнього лікаря. Та з іншого боку, усвідомлюю, що це вже останній рік саме такого зразка, й мені від цього трошки бен-тежно.

– Відчуття себе, як мовите, ближче до справжнього лікаря, ви мали можливість впро- довж цього літа. Який досвід отримали?

– Я працювала на Рівненщині в моєму рідному місті Острог. Після закінчення практики відразу офіційно працевлашту- валася медичною сестрою в поліклінічному відділенні Острозької лікарні, замінюючи таким чином медсестер, які пішли у відпустку. Отримала надзви- чайно корисний досвід. Передусім побачила роботу полі- клініки зсередини. Наші заняття відбуваються у стаціонарних відділеннях, де темп відносно помірний. Він – наче хвиля на морі колихається. Поліклініка ж – це стрімка карпатська річка, з якою потрібно якимось давати раду. Мені вдалося попрацювати у кабінетах завідувачки жіночої консультації, функціональної діагностики, а також допомагати лікарю-отоларингологу. Здо- була багато практичних навичок. Окрім того, гадаю, після отриманого досвіду роботи в майбутньому мені як лікарці буде легше налагодити комуні- кацію з медсестрами.

– Ви працювали всі літні ка- нікули, а тепер відразу з робо- ти – до навчання. Чи вдалося вам відпочити?

– Цілком! Робочий день у мене тривав до 15-16-ої годи- ни. Практично щоразу після робо- ти зустрічалася з друзями, ми гарно проводили час. Вдалося навіть побувати на фестивалі у Польщі, де виступала моя улюб- лена виконавиця Нікі Мінаж. Це американська реперка, моя натхненниця ще із самого дитин- ства. До слова, саме приклад Нікі Мінаж мотивував мене пра- цевлаштуватися, аби отримати новий досвід.

Коли я на роботі комунікува- ла з людьми, вони до мене при- вітно ставилися, дякували за те, що я їм полегшу життя та по- кращую здоров'я, це давало мені відчуття наповненості, енергійності й відпочинку. І це чудово!

– Для першокурсників зараз розпочинається цілковито новий етап у житті. Що їм могли б поради-ти, зважаючи на власний досвід?

– Насамперед поради усві- домити, що їхнє попереднє жит- тя не закінчується. Для мене найбільшою проблемою було те, що я покидаю своїх друзів, сім'ю, переїжджаю у Тернопіль. Здавалося, ніби мені в те ко- лишнє життя більше не вдасться повернутися. Але все попе- реднє не зникає, про- сто воно набуває іншої форми.

На початку навчання багато студентів зневі- рюються, бо їм надто складно. У мене та- кож впродовж перших двох тижнів був склад- ний період. З'являло- ся бажання покинути університет, здавало- ся, що неможливо це все осилити. Цей пе- ріод треба просто пе- ретерпіти. І потім на- вчання відкривається по-іншому, стає так цікаво, що своє життя без медицини вже не уявляєш.

Як легше пережити цей перехідний пе- ріод? Я радила б пер- шокурсникам не змі- нювати життя різко, а якісь свої добрі звич- ки зі школи все-таки залишити також в уні- верситеті. Наприклад, я щоранку перед вихо- дом до школи слухала свою улюблену музику. Коли після місяця навчання в універ- ситеті відновила цей ранковий ритуал, це давало мені мож- ливість розслабитися, позитивно налаштуватися на день. З нових звичок набула прогулянки через парк – бодай пів годи- ни після занять. Якщо робити такі, здавалося б, дрібнички щодня, це дає відчуття стабіль- ності, спокою, завдяки яким вся напруга, що створюється на- вчанням, новим оточенням, по- ступово спадає.

– Коли зрозуміли, що меди- цина – це саме ваша стихія?

– Мені здається, я з народ- ження знала, що це буде меди- цина (сміється). Пригадую, мені було років чотири-п'ять, коли дідусь з Тернополя надіслав мені дитячий іграшковий набір лікаря, яким я із задоволенням гралася. Інший мій дідусь – лікар-терапевт, який працював в Острозі. Моя бабуся та мама, хоча вони не медики, також працюють у лікарні. Тож усе ди-

тинство я приходила туди. У школі дуже любила хімію та біо- логію. Мені взагалі подобалося вчитися: їздила на олімпіади і з математики, і з географії, і з ук- раїнської мови, і з інформати- ки. Можливо, я розглядала й інші варіанти, скажімо, що змо- жу стати програмісткою. Проте медицина так мене захоплює! По суті, це моє життя. Без неї я себе не уявляю.

– Що вас найбільше вразило у ТНМУ, коли щойно вступили?

– Історії з практичної діяль- ності наших викладачів, якими вони ділилися з нами під час занять. Мене найбільше вража- ло те, як вони не лише могли витримати ту чи іншу критичну ситуацію, а й адаптуватися до неї та надати допомогу людям.

ний час на природі й пригадую найчастіше.

– Маєте там улюблене місце відпочинку?

– В Острозі є невеличке озер- це, неподалік дитячий майдан- чик, гойдалки. Люблю приходи- ти туди ввечері, коли вже нікого немає. Сідаю на гойдалку, ле- генько колихаюся, від води – прохолода, цвіркуни навколо. Це неймовірно гарно! І таке зоряне небо – неначе ти в космосі. Вся оточена зорями! Відчуваю тієї миті такий спокій! Це місце мого відпочинку та ресурсу.

– Хто в дитинстві був для вас прикладом?

– У професійному житті при- кладом для мене був і є мій дідусь Василь Петрович. У важкі радянські часи йому довелося

працювати дільничним лікарем – одному на 14 сіл. Він не мав особ- ливих засобів, рятував людям життя завдяки своїм знанням і тому, що, як мовиться, було під рукою. Змалечку пам'ятаю жінку, яка приїжджала до нас на всі свята, привозила подарунки. Якимось запи- тала бабуся, що це за родичка. З'ясувалося, що це не родичка, а донька одного чолові- ка, якого врятував мій дідусь, коли вона ще була зовсім малень- кою. Ця історія мені свідчить про те, що таке професія лікаря та за- ради чого ми вчимося.

– Знаю, вас вабить наука. Чим вона для вас є?

– Наука для мене є суспільним рушієм. Усе, що ми маємо за- раз, все, що покращує наше життя, маємо завдяки науковцям. З

другого семестру я почала відвідувати науковий гурток на кафедрі гістології, з величезною зацікавленістю працювала в лабораторіях. На другому курсі мала невеличке біохімічне дос- лідження. На третьому значно серйозніше задумалася про науку й узялася за наукову роботу з педіатрії. Досліджувала вплив медикаментів на орга- нізм дівчинки, яка з метою са- могоубства наковталася пігу- лок. Коли цю тему мені запро- понувала моя наукова керів- ниця Ірина Богданівна Черно- мидз, я не уявляла, як зможу це осилити. Згодом, працюючи над цією темою, зрозуміла, на- скільки наука є соціально важ- ливою. Розглядаючи клінічну картину, досліджуючи анамнез, аналізуючи, зрозуміла, чому дитина так вчинила. І намагала- ся обміркувати, як ми можемо цьому запобігти. Тобто наука для мене – це не слова, що не несуть жодного сенсу, не пере- ливання пустаго в порожнє, аби

У моїх очах вони були суперге- роями! Не могла уявити, як би це я пережила, якби була на їхньому місці. Але тепер розу- мію, що в майбутньому в мене є можливість досягнути їхнього рівня.

– Уже визначилися зі спеці- алізацією?

– Ще розмірковую над цим. Більше схилилася до того, що вона буде пов'язана з педіат- рією. Найбільше в роботі з дітьми мені подобається емо- ційна зарядженість.

– Що з власного дитинства найчастіше пригадується?

– Я народилася в Тернополі, та коли мені було три роки, пе- реїхала в Острог. Острог – сер- це Волині, історичне місто. У дитинстві разом з друзями ми проводили багато часу на при- роді. У нас практично немає багатоквартирних будинків, здебільшого приватні садиби – наче у селі. Завдяки цьому дуже близький контакт з природою, всюди озера, ліс. Цей проведе-

лише заповнити простір на па- пері. Для мене наука – це пи- тання, на яке я шукаю відповідь і цією відповіддю приношу суспі- льну користь.

Коли я аналізувала, чому ця дитина так вчинила, чому вона наковталася пігулок, зрозуміла, як можна було цьому запобі- ги. І відповідно тепер, долучаю- чись до громадсько-просвіт- ницької роботи, коли, наприк- лад, зустрічаюся з учнями шкіл, студентами-першокурсниками, проводжу для них лекції, завж- ди намагаюся акцентувати ува- гу на певних проблемах, щоб їх не допустити.

Згадану роботу я продовжува- ла й на четвертому курсі, висту- пала з нею на науковому конгр- ресі, а п'ятий курс для мене вза- галі став вибухом у науці: в нас з колегою було 14 наукових до- робків! Зокрема, я досліджувала рак шкіри та застосування spf-засобів серед населення, розвиток РХП серед школярів і багато інших цікавих, дуже акту- альних тем. Жодним чином не планую зупинитися на цьому, адже наука мені дуже подо- бається.

Вдячна за підтримку та натх- нення своїм науковим керівни- кам. У різний час це були Ірина Богданівна Чорномидз, Світла- на Олексіївна Никитюк, Василь Степанович Копча, Юрій Мико- лайович Орел, Петро Ярославов- ич Боднар, Володимир Васильов- ич Шманько, Тетяна Вікторівна Гаріян, Михайло Дмитрович Про- цайло. Мені щастить на наукових керівників, завжди з ними зна- ходжу взаєморозуміння, нам вдається працювати та досяга- ти суттєвого результату. І звичай- но, без своїх наукових колег я хтозна чи впоралася б, тож їм теж вдячна.

– Що вас спонукає долуча- тися до громадсько-про- світницької роботи?

– Бажання дати людям мож- ливість і мотивувати їх жити яко- мога якісніше. Багато людей упродовж років живуть з різни- ми проблемами здоров'я, різними болями й упевнені, що так має бути. Для мене пріорит- тетно покращувати якість життя людей, тому, власне, я зосеред- жую їх на тому, що не треба тер- піти біль, не треба заїдати про- блему, не треба піддаватися ризику й ходити під палочим сонцем тощо. Потрібно привча- ти себе покращувати якість сво- го життя, щоб могли принести якомога більше користі і для себе, і для інших.

– За що ви найбільше вдячні ТНМУ?

– Передусім за людей – у всіх аспектах. За всіх цікавих пацієнтів, з якими мала мож- ливість спілкуватися та набува- ти завдяки цьому професійні навички. За чудових викладачів, які постійно мотивують і підтри- мують. За однокурсників, одно- групників, моїх колег, з якими тут познайомилася. У мене стільки чудових студентських моментів і споминів, які ми разом згене- рували! Вдячна за них рідному університетові.

Мар'яна ЮХНО-ЛУЧКА
Світлина з особистого архіву
Юлії Леонтьєвої

ОРДИНАТОРСЬКА

СНІД ПІД ЧАС ВІЙНИ

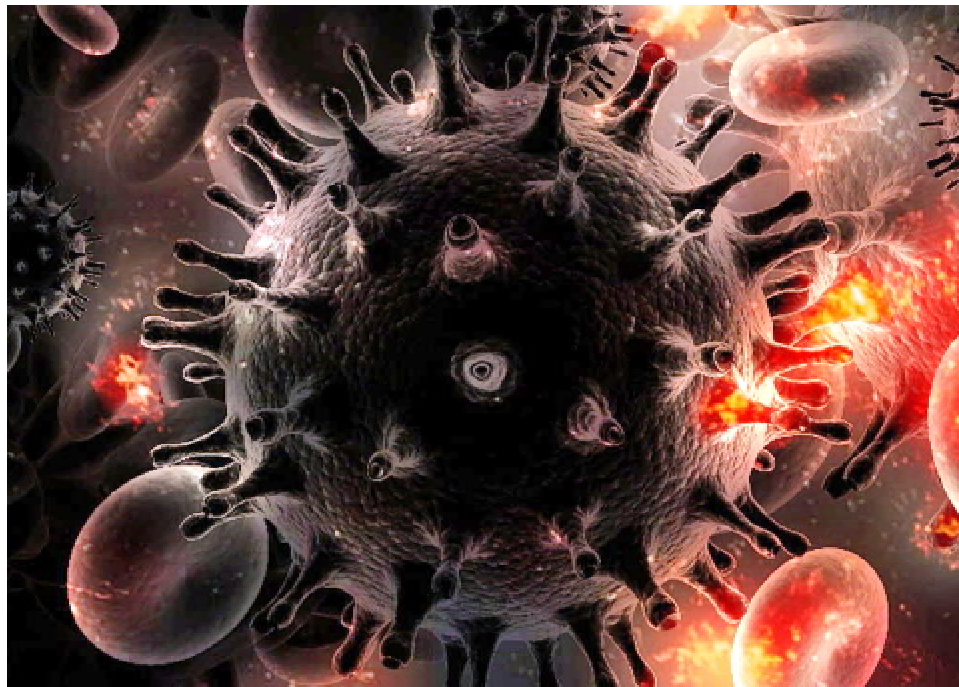
Про епідемію ВІЛ/СНІД у суспільстві та її медичних колах згадують не часто, бо триває вона не одне десятиліття і ми вже її ніби до неї звикли. Здається, визнаємо проблему, але не завжди усвідомлюємо її масштабність.

Спеціалізоване амбулаторно-поліклінічне відділення профілактики й лікування ВІЛ-інфекції та СНІДу у складі обласного медичного центру соціально-небезпечних захворювань діє в Тернополі ще з 2017 року. Як за останні три роки змінилася діяльність його спеціалістів, чи вплинуло повномасштабне вторгнення на лікування пацієнтів і взагалі, яка наразі ситуація з ВІЛ на Тернопільщині, розповіли керівники обласного медичного центру соціально-небезпечних захворювань – генеральний директор Василь Галанов і заступниця медичного директора Софія Заяць.

Два головні напрями діяльності відділення – це профілактика та лікування пацієнтів з ВІЛ/СНІДом. Саме сюди скеровують пацієнтів, в яких його діагностували. Тестування на ВІЛ зараз здебільшого проводять за допомогою швидких тестів. Для цього потрібна лише одна чи дві краплі крові й результат можна отримати вже за 15-30 хвилин. Кожна людина має право раз на рік пройти тестування у свого сімейного лікаря, якщо в неї виникла підозра на це захворювання або ж вживає наркотики чи належить до якоїсь з груп ризику. Тестування також проходять чоловіки перед призовом на військову службу та вагітні жінки – за добровільною згодою або за медичними показаннями. Якщо ж результат швидкого тесту позитивний, то

диків – зробити так, щоб пацієнти не пропускали прийом ліків.

– В Україні проти вірусу імунодефіциту людини застосовують сучасну трикомпонентну терапію. Наші пацієнти приймають такі медпрепарати, які вміщують три компоненти в одній пігулці, один раз на день, але за умови, що в один і той же час, – розповідає заступниця медичного директора Софія Заяць. – Фінансова сторона забезпечення антиретровірусною терапією відбувається частково з державного бюджету та завдяки міжнародним організаціям, як-от Глобальний фонд для боротьби зі СНІДом, туберкульозом та малярією. Для ВІЛ-позитивної людини, зрозуміло, це лікування є безоплатним, як і медпрепарати для ліку-

пацієнта скеровують до відділення профілактики та боротьби зі СНІДом для проведення точніших лабораторних досліджень. У Тернополі ці дослідження, а також швидкі тести можна пройти в лабораторії відділення профілактики та боротьби зі СНІДом за адресою: вул. Романа Купчинського, 14.

АНТИРЕТРОВІРУСНА ТЕРАПІЯ: КОНЦЕНТРАЦІЯ ЗУСИЛЬ

Препаратами для антиретровірусної терапії відділення забезпечене, а оскільки вона є пожиттєвою, то пацієнти регулярно звертаються для отримання ліків. Препарати видають загалом на пів року, якщо пацієнт прихильний до терапії. Якщо ж людина ігнорує приписи лікаря, має від'ємні лабораторні показники вірусного навантаження, то лікарі проводять профілактичні бесіди та контролюють видачу медикаментів. Безперервність терапії в цьому випадку є вкрай важливою, тому ще одна мета ме-

вання та профілактики опортуністичних інфекцій. Наразі 763 пацієнти в нашій області отримують безкоштовно антиретровірусне лікування.

Значну частину діяльності відділення складає просвітницька робота серед мешканців, фахівців інших напрямів і координаційна роль. На території Тернопільщини є шість сайтів антиретровірусної терапії: у Тернополі, Борщеві, Чорткові, Кременці, Збаражі та Теребовлі. Розподіляють антивірусну допомогу, яка надходить до обласного клінічного центру соціально-небезпечних захворювань, за вимогою сайту АРТ для кожного пацієнта відповідно до його потреб.

ЗАГАЛЬНА КІЛЬКІСТЬ ВІЛ-ПОЗИТИВНИХ КРАЯН ЗНАЧНО ЗРОСТАЄ

За словами генерального директора обласного медичного центру соціально-небезпечних захворювань Василя Галанова, військові дії та значна кількість (Продовження на стор. 8)

ЮВІЛЕЙ

13 вересня виповнюється 60 років доценту кафедри української мови ТНМУ Ігорю Івановичу ГАВРИЩАКУ

Вельмишановний Ігорю Івановичу! Сердечно вітаємо Вас із 60-літтям!

Після закінчення Тернопільського державного педагогічного інституту Ви успішно пройшли трудовий шлях шкільного вчителя, викладача, декана й проректора в Тернопільському експериментальному інституті педагогічної освіти та Кременецькому обласному гуманітарно-педагогічному інституті імені Тараса Шевченка, а останні дванадцять років пов'язані з Тернопільським національним медичним університетом імені Івана Горбачевського, в якому працювали викладачем, доцентом кафедри українознавства, директором університетської бібліотеки, доцентом кафедри української мови.

Ректорат, профком і весь колектив університету глибоко поважають і

щиро шанують Вас за багаторічну невтомну працю, високий професіоналізм, патріотизм, організаторський талант, уміння працювати з людьми, сумлінне виконання своїх службових і громадських обов'язків.

Бажаємо Вам, вельмишановний Ігорю Івановичу, мирного неба, міцного здоров'я, невичерпної енергії, нових успіхів у Вашій благородній діяльності, добробуту, людського тепла, душевного спокою, родинного благополуччя й затишку, довгих років радісного та щасливого життя.

Нехай вам сонечко світить, а серце співає, Нехай печаль дороги до серця не знає,

Нехай щастя буде у вашому домі і радість нехай з вами буде завжди,

Здоров'я міцного і доброї долі

Нехай Господь Бог дає на довгі роки!

Ректорат і профком ТНМУ імені Івана Горбачевського

13 вересня відзначає ювілейний день народження фахівчиня навчально-наукового центру ТНМУ Любова Олександрівна КАЛІНІЧУК

Вельмишановна Любова Олександрівно! Сердечно вітаємо Вас з ювілейним днем народження!

Після закінчення Хмельницького технологічного інституту побутового обслуговування, роботи на виробництві у стінах Тернопільського державного медичного університету імені Івана Горбачевського Ви успішно пройшли 25-літній трудовий шлях лаборантки, старшої лаборантки, техніка III категорії Центральної науково-дослідної лабораторії, фахівчині навчально-наукового центру, де високопрофесійно забезпечуєте проведення сучасних лабораторних досліджень.

Ректорат, профком і весь колектив університету глибоко поважають і

щиро шанують Вас як висококваліфіковану фахівчиню за багаторічну невтомну працю, високий професіоналізм, сумлінне виконання своїх службових і громадських обов'язків.

Бажаємо Вам, вельмишановна Любова Олександрівно, мирного неба, міцного здоров'я, невичерпного творчого натхнення, нових успіхів у Вашій благородній діяльності, добробуту, людського тепла, душевного спокою, родинного благополуччя й затишку, довгих років радісного та щасливого життя.

Зичимо в здоров'ї і довгий прожити,

Щоб усіх на сторіччя могли запросити,

Щоб у мирному небі Вам сонце всміхалося,

А всі Ваші мрії та плани збувалися

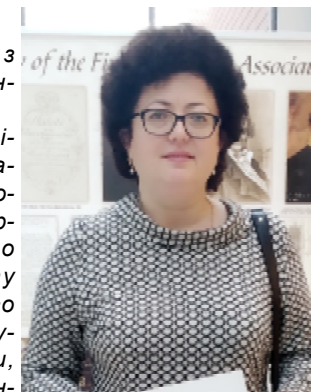
Ректорат і профком ТНМУ імені Івана Горбачевського

16 вересня відзначає ювілейний день народження доцентки кафедри фармакогнозії з медичною ботанікою ТНМУ, докторка фармацевтичних наук, секретарка центральної методичної комісії Марія Іванівна ШАНАЙДА

Вельмишановна Маріє Іванівно! Сердечно вітаємо Вас з ювілейним днем народження!

Після закінчення Тернопільського державного педагогічного інституту та роботи за фахом у стінах Тернопільського державного медичного університету імені Івана Горбачевського Ви пройшли 23-літній трудовий шлях асистентки, старшої викладачки, доцентки кафедри фармакогнозії з медичною ботанікою. Ви зуміли успішно захистити кандидатську дисертацію з ботаніки, здобули другу вищу освіту та захистили докторську дисертацію за спеціальністю «фармація». Вже багато років Ви виконуєте обов'язки секретарки центральної методичної комісії університету.

Ректорат, профком і весь колектив університету глибоко поважають і щиро шанують Вас як відому в Україні та за її межами науковицю-фармацевтку, досвідчену педагогиню й вихова-

тельку студентської молоді за багаторічну невтомну працю, високий професіоналізм, сумлінне виконання своїх службових і громадських обов'язків. Ви є членом редколегії та рецензентом статей у міжнародних наукових журна-

налах, що індексуються в наукометричних базах «Research Journal of Pharmacy and Technology» from the Scopus Database, etc.; проходили наукове стажування у лабораторіях хімічного факультету Опольського університету (Польща), неодноразово брали участь у роботі міжнародних наукових конференцій в європейських університетах.

Бажаємо Вам, вельмишановна Маріє Іванівно, мирного неба, міцного здоров'я, невичерпного творчого натхнення, нових успіхів у Вашій благородній діяльності, добробуту, людського тепла, душевного спокою, родинного благополуччя й затишку, довгих років радісного та щасливого життя.

Хай злагода буде, хай буде любов,

Хай тисячу раз повторяться знов

Хороші, святкові і пам'ятні дні, Хай сонце всміхається Вам у житті!

Ректорат і профком ТНМУ імені Івана Горбачевського

